

Charitou si plním sny

Štěpán
HON

Proč fotíte převážně černobílé fotky?

Už jsem si za ta léta zvykl. Začínal jsem tím, že jsem fotil na černobílý negativ, fotky jsem vyvolával ve fotokomoře, kterou jsem si udělal z pronajaté kočárkárny bohnického paneláku. A naučil jsem se vnímat realitu, jak bude vypadat po vyvolání z černobílého filmu.

Váš tatínek stál u vzniku velké neziskovky Arkadie, která se věnuje lidem tělesně a mentálně postiženým, takže se vlastně není co divit, že se také věnujete charitě.

Odmalička jsem byl konfrontovaný s tátovým altruismem, někdy to šlo až za hranu toho, že postižení byli důležitější než rodina, o čemž by asi mohla vyprávět spíš máma. Věnoval tomu spoustu energie, možná až nezdravě moc. Vystudoval speciální pedagogiku, ale protože jsme nebyli politicky korektní rodina, mohl dělat akorát vy-

chovatele v teplíčkých Nových lázních, kde se staral o děti s dětskou mozkovou obrnou.

Chytil šanci za pačesy po samotářské revoluci?

Dá se to tak říct. Když teplícké maminky postižených dětí zakládaly neziskovku, šel do toho s nimi a stal se ředitelem speciálních škol, které Arkadie provozovala. A nakonec z toho vyrostl obrovský podnik, který zajišťuje mnoho služeb lidem s kombinovaným postižením.

Proč jste začal s charitou?

Vlastně jsem to nikdy nevnímal jen jako ryzí altruismus, ale vždy jsem to dělal, protože mě to baví a obohacuje. Vlastně ani charitativní kalendář DOMA nedělám jen proto, abych pomáhal, ale plním si tím i svoje sny.

Nápad na charitativní kalendář DOMA vznikl kdy?

Velkým impulzem byla spolupráce s organizací ALSA, která přišla kolem roku 2016, tehdy jsem se úplně náhodou přes kamarády potkal s doktorkami

Kdyby mu profesorka občanky nedala u maturity pětku, nejspíš by z něj byl učitel. Ale život Štěpána Hona se právě po tomto debaklu vyvinul úplně jinak. Vyrázil stopem a na kole do Indie, zamiloval se do focení a místo učení se začal věnovat novinářině. Dnes je z něj uznávaný fotograf, který se ale věnuje i charitě. Nafotil už čtvrtý kalendář, kde mu celebrity otevírají své domovy. Text VERONIKA KÁBRTOVÁ

ŠTĚPÁN HON (44)

- Narodil se v Teplíčkách do učitelské rodiny. Vystudoval VOŠ publicistiky a fotografii na FAMU.
- Dlouhodobě se věnuje dokumentární a reportážní fotografii, má za sebou řadu výstav.
- Byl několikrát oceněn v rámci soutěže Czech Press Photo, kde dostal mj. cenu Výboru dobré vůle Olgy Havlové.
- Od roku 1996 deset let intenzivně dokumentoval život na Zakarpatí.
- Je spoluautorem happeningu Dopravní anděl, fotil závody psích spřežení na dálním evropském severu, byl jedním z oficiálních fotografů MFF Karlovy Vary.
- Píše blog Evropský deník, v rámci kterého s rodinou navštěvuje svérázné evropské kouty, aby očima dětí objevujících velký svět zachytil jednu z jeho možných současných podob.

z neurologie v Praze, které se zabývaly pacienty s amyotrofií a laterální sklerózou a potřebovaly fotografa, který by občasně dokumentoval jejich práci.

Co je to za nemoc?

Většina pacientů má dožití tři až pět let od diagnózy. Člověk ztrácí schopnost ovládat své periferie, přeruší se spojení mezi hlavou a okolím, takže od zakopávání či vypadávaní hrnku z ruky se dostane do stavu, kdy leží a ovládá jen oči, než přestane dýchat. A do poslední chvíle je při plném vědomí. To mě docela dostalo.

A rozhodl jste se zapojit víc, tehdy jste pro charitu pracoval rok na sto procent.

Trávili jsme spoustu času v autě a začali jsme vymýšlet kampaň, která by přinesla peníze na pomůcky pro tyto lidi. Požádali mě o koordinaci, tak jsem oprášil své novinářské znalosti, obvolal kamarády, kteří se uchytili v novinách, a udělali jsme hititovou kampaň Společně proti bezmoci, která přinesla přes milion korun na nákup pomůcek a další aktivity. Mimo jiné vznikl i první ročník kalendáře, který byl jednou z odměn.

Co přesně chcete říct tím DOMA?

Pacienti s ALS v terminálním stadiu potřebují natolik komplexní pomoc, že je jednodušší

VÍCE INFORMACÍ A VŠECHNY
FOTOGRAFIE NAJDETE
NA WEBU
www.charitativnikalendar.cz

je zavít do ústavů, protože doma by potřebovali elektrický vozík, zdviháky a podobně, což je strašně drahé. Kalendář měl být o tom, že pro většinu lidí je domov absolutně přirozenou součástí života, pro někoho je to ale luxus, na který kvůli svému handicapu nedosáhnou. Chtěli jsme proto ukázat domovy zajímavých a mediálně známých osobností, aby potřební mohli zůstat doma a měli péči, kterou potřebují. Každý rok jdou peníze jinam, tentokrát je to neziskovka Cesta domů.

Kolik díky kalendářům pro charitu vybíráte?

Loni a předloni se částka blížila 300 tisícům. Nyní je čtvrtý kalendář v pořadí a Cesta domů už má na účtu teď na začátku prosince 699 tisíc. To je úžasná částka. Jsme nadšení.

Vybíráte si známé tváře, které jsou vám samotnému sympatické?

Ano. Samozřejmě že někdy člověk musí jít cestou kompromisu, ne každý, komu zavolám, mě nadšeně přijme. Spousta osobností mě odmítla, některé i s tím, ať se ozvu jindy. A někteří lidé si domů nikoho nepouštějí, čím jsou slavnější, tím jsou na domov citlivější, což naprosto respektuji. Ale velmi často je moje prosba vyslyšena.

Stává se vám, že se u nich cítíte jako doma?

Jsou lidé, které poznám a mám pocit, že je znám odjakživa. Najednou jsme si velmi rychle potykali, velmi rychle jsme zjistili, že máme rádi stejné věci. Když jsem vešel do domácnosti Vladimíra Javorského nebo Báry Hrzánové, připadal jsem

si, že už jsem tam posté. Cítil jsem se součástí rodiny. Někde se cítím dobře, ale držíme si odstup, a někde jsem samozřejmě narazil, ale to je absolutně výjimečné.

Fotky působí jako momentky.

Pohybují se na hranici dokumentárního portréta, nejráději bych je zachytil u nějaké jejich běžné denní aktivity, během které ke mně vzlédnou. Ne vždy to jde a nejde to násilím. Snažím se vždycky vyprovokovat nějakou maximálně přirozenou aktivitu, ve které se ten člověk cítí dobře.

Co pro vás samotného znamená domov?

Utek jsem z Prahy do malé vesničky, máme to do metropole pětadvacet kilometrů. Čím menší je vesnice, kde člověk žije, tím větší je jeho domov. Nemůžete se odříznout od okolí, to lze v paneláku. Zamílovali jsme se do našeho domu a teprve postupem času jsme zjistili, že chybí vodovod, kanalizace, jsou tu rozbité cesty a vesnice je celkově neutěšená.

Proto jste se stal v roce 2014 starostou obce Líský?

Ano, to byl asi první impulz..., aby byla vesnice, ve které žijeme, lepším místem pro náš domov. Už jsme postavili

vodovod, kanalizaci, opravily se cesty, revitalizujeme náves, snažíme se hospodařit s dešťovou vodou, dělat udržitelné projekty. Postupem času jsem zjistil, že to nejde dělat jen pro sebe, a stalo se z toho další velké životní poslání, které mě naplňuje.

Máte s manželkou tři děti, velký dům, jste starosta, fotograf na volné noze, jak se to dá všechno stíhat?

Nemám konflikt. Žena nechodí do práce a se vším mi pomáhá, dělá administrativu kolem, zpracovává zakázky, stará se o děti, dělá jim taxikáře na spoustu kroužků. Nevýhoda malé vsi je, že je všude musíme vozit. Mohu si to tedy dovolit díky své ženě.

Letos jste rodinu už posedmě vytáhl na expedici ve vaší speciálně uprave-

ně dodávce, odkud píšete Evropský deník.

Máme za sebou Norsko, Rumunsko, Velkou Británii, Albánii, Portugalsko, Pobaltí, letos Slovensko. Když jsme v roce 2014 jeli poprvé, byly nejmladší Marušce čtyři roky, Anděle šest a Adamovi deset.

Docela dobrodružné...

Myslím, že každá krajina, kde jsme se kdy pohybovali, byla pohostinná a bezpečná. Samozřejmě se na cestě dostáváme do situací, kdy zmokneme, zabloudíme, někdo se zraní, vyšplouchne nás počasí a člověk si trochu hrábně na dno. Děti pak brečí a někdy se z dovolené stane takový krátkodobý horor, kdy se všechno spikne proti nám. To jsou pak velmi náročné okamžiky. Ale druhý den vysvitne slunce, oblečení uschne a je zase dobře. ●